RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 235.346 van 5 juli 2016
in de zaak A. 208.928/XIV-34.955

In zake : Jorge DULLEMANS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Iris Exelmans
kantoor houdend te 3290 Diest
Schellekensberg 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Van Der Straten
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 120, bus 4

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 mei 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de burgemeester van de Stad Antwerpen van 27 maart 2013 waarbij aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 225.222 van 23 oktober 2013 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lancksweerdt heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 januari 2016.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Van Der Straten, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het feitenrelaas is beschreven in het tussenarrest nr. 225.222 van 23 oktober 2013. Er wordt naar verwezen.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 305, § 2, van de nieuwe gemeentewet en artikel 68 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de wet van 13 mei 1999). Verzoeker citeert die bepalingen waaruit blijkt dat de leden van de gemeenteraad of van het college van burgemeester en schepenen die niet permanent tijdens het geheel van de hoorzittingen aanwezig waren, niet mogen deelnemen aan de beraadslagingen noch aan de stemming over de op te leggen tuchtmaatregel. Het staat in voorliggend geval vast dat het inleidend verslag werd opgesteld door Patrick Janssens, burgemeester. Tijdens de hoorzitting van 27 november 2012 was Patrick Janssens aanwezig en aanhoorde hij de verdediging, waarna hij op 4 december 2012 besliste het voorstel van zware tuchtstraf op te stellen en aan verzoeker ter kennis te brengen. De uiteindelijke bestreden beslissing werd echter opgesteld en ter kennis gebracht door Bart De Wever, burgemeester. Het is volgens verzoeker dus vaststaand dat de bestreden beslissing is opgesteld en ter kennis is gebracht door een burgemeester die niet permanent tijdens het geheel van de hoorzittingen aanwezig was zodat deze burgemeester aldus niet mocht deelnemen aan de beraadslaging noch aan de stemming over het opleggen van een tuchtmaatregel. Door dit wel te doen acht verzoeker het recht van verdediging geschonden nu hij nooit de kans heeft gekregen om te worden gehoord door de burgemeester die de uiteindelijke bestreden beslissing heeft opgesteld.

In de toelichtende memorie voegt verzoeker daar aan toe dat artikel 305, § 2, van de nieuwe gemeentewet er is gekomen ter vrijwaring van het recht van verdediging en in het belang van het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid en van toepassing is zowel op ééngemeentezones als op

meergemeentezones. Het staat volgens verzoeker vast dat door de wet is voorzien dat diegene die de tuchtstraf oplegt, de hoorzitting moet hebben bijgewoond en de overheid nogmaals een hoorzitting had kunnen organiseren zodat ook de burgemeester die de tuchtstraf heeft opgelegd hem had kunnen horen.

In de laatste memorie stelt verzoeker, na verwezen te hebben naar de uiteenzetting van het middel in zijn voorafgaande processtukken, dat hij zich niet kan verzoenen met het standpunt weergegeven in het auditoraatsverslag. Hij wijst er op dat tal van wettelijke bepalingen voorschrijven dat de tuchtbevoegdheid niet zomaar delegeerbaar is, net omwille van het feit dat het van belang is dat de vervolgde persoon zijn argumenten naar voor kan brengen ten aanzien van de tuchtoverheid in persoon, die na hem te hebben gehoord, zal beraadslagen en oordelen. Verzoeker stelt dat hij deze kans niet heeft gekregen.

Beoordeling

De schending van artikel 305, § 2 van de Nieuwe Gemeentewet en artikel 68, 7° van de wet van 13 mei 1999

5. Artikel 305, § 2 van de Nieuwe Gemeentewet luidt:

> "De leden van de gemeenteraad of van het college van burgemeester en schepenen die niet permanent tijdens het geheel van de hoorzittingen aanwezig waren, mogen niet deelnemen aan de beraadslagingen noch aan de stemming over de op te leggen tuchtmaatregel."

Artikel 68, 7° van de wet van 13 mei 1999 luidt:

> "Art. 68. In de nieuwe gemeentewet worden de volgende wijzigingen aangebracht:
>
> […]
> 7° artikel 305, § 2, ingevoegd bij de wet van 24 mei 1991, wordt vervangen door volgende bepaling: 'De leden van de gemeenteraad of van het college van burgemeester en schepenen die niet permanent tijdens het geheel van de hoorzittingen aanwezig waren, mogen niet deelnemen aan de beraadslagingen noch aan de stemming over de op te leggen tuchtmaatregel.'"

Artikel 68, 7° van de wet van 13 mei 1999 doet niets anders dan de inhoud vastleggen van artikel 305, § 2 van de Nieuwe Gemeentewet, zodat enkel moet worden nagegaan of laatstgenoemde bepaling geschonden kan zijn. Zonder dat de Raad van State zich de vraag moet stellen of deze bepaling betreffende de werking van de gemeenteraad en het college van burgemeester en schepenen nog wel toepasselijk is op de gemeentelijke organen van de stad Antwerpen, is ze in elk geval enkel van toepassing op beraadslagingen en stemmingen over de op te leggen tuchtmaatregel door deze gemeentelijke organen.

6. Ter beoordeling van dit middelonderdeel wijst de Raad van State er evenwel op dat de bestreden beslissing is genomen in het raam van de wet van 13 mei 1999. Op grond van artikel 17 van die wet is de hogere tuchtoverheid bevoegd tot het opleggen van een zware tuchtstraf als de voorliggende. Voor het geval van verzoeker is dit overeenkomstig artikel 20, 1°, a) van de voornoemde wet van 13 mei 1999, de burgemeester van de stad Antwerpen aangezien de politiezone Antwerpen een eengemeentezone is (artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 april 2000 ‘houdende de indeling van het grondgebied van de provincie Antwerpen in politiezones’).

Uit wat voorafgaat volgt derhalve dat, anders dan hoe verzoeker het ziet, het geschonden geachte artikel 305, § 2, van de Nieuwe Gemeentewet niet van toepassing is op tuchtprocedures gevoerd op grond van de wet van 13 mei 1999. Het middelonderdeel dat van de tegenovergestelde opvatting uitgaat, faalt derhalve naar recht.

De schending van het recht van verdediging

7. Wat de aangevoerde schending betreft van het recht van verdediging, wordt in het auditoraatsverslag tot de ongegrondheid van dit middelonderdeel besloten op grond van de volgende overwegingen.

Vastgesteld moet worden dat verzoeker ruimschoots de gelegenheid kreeg om zich op nuttige wijze te verdedigen, hetgeen hij ook deed, onder meer, aan de hand van uitvoerige pleitnota's die werden neergelegd in het raam van het verhoor van verzoeker door de toenmalige burgemeester en in het raam van twee zittingen van de tuchtraad. Dankzij die pleitnota's en de processen-verbaal van verhoor, was de burgemeester die uiteindelijk de tuchtstraf oplegde volledig en in detail op de hoogte van verzoekers zienswijze en argumentatie. Er kan dan ook niet worden aanvaard dat verzoekers recht van verdediging zou zijn geschonden.

8. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft verzoeker niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. In zijn laatste memorie beperkt hij zich immers tot de loutere opwerping dat hij zich niet kan verzoenen met het standpunt in het auditoraatsverslag dat hij alle kansen heeft gekregen om zijn verdediging naar voren te brengen en tot de niet-gestaafde en voorts niet op het middel betrokken bewering dat "er tal van wettelijke bepalingen [zijn] die voorschrijven dat de tuchtbevoegdheid niet zomaar delegeerbaar is."

De Raad van State ziet derhalve geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het middelonderdeel ongegrond.

9. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 6 van het EVRM en van de bewijsplicht. Hij stelt dat de tuchtoverheid slechts een tuchtstraf kan opleggen wanneer het bewijs

wordt geleverd van feiten die als een tuchtfeit kunnen worden gekwalificeerd en de schuld van het betrokken personeelslid vaststaat. Artikel 6, lid 2 van het EVRM, dat het vermoeden van onschuld waarborgt, moet volgens verzoeker ook door bestuurlijke overheden in acht worden genomen.

Het staat voor verzoeker te dezen vast dat de tuchtoverheid zich enerzijds baseert op de verklaring die hij op 4 mei 2012 heeft afgelegd en anderzijds op zijn verklaringen afgelegd in het kader van het strafrechtelijk onderzoek. Al deze verklaringen werden echter afgelegd zonder dat verzoekers fundamentele grondrechten werden nageleefd aangezien hem de bijstand van een raadsman werd ontzegd. Op basis van artikel 6, lid 1, c, van het EVRM moeten die verklaringen volgens verzoeker als bewijs worden uitgesloten wegens een onherstelbare schending van het recht van verdediging. Verzoeker erkent dat hij schriftelijk afstand deed van zijn recht op bijstand, doch het is volgens hem in strijd met artikel 6 van het EVRM om een verdachte zonder bijstand schriftelijk afstand te laten doen en bovendien bevond hij zich in een zwakke positie doordat hij medicatie nam wegens depressie. Artikel 6 van het EVRM is weliswaar niet van toepassing in de tuchtprocedure, doch heeft volgens verzoeker wel een invloed op de bewijswaarde van verklaringen afgelegd tijdens een gerechtelijk onderzoek. Nu vaststaat dat de tuchtoverheid zich steunt op dergelijke verklaringen, en nu vaststaat dat deze verklaringen met nietigheid zijn behept, is deze nietigheid volgens verzoeker ook van toepassing in het kader van de tuchtprocedure zodat er te dezen geen bewijs voorligt van de tenlasteleggingen. Het enige wat volgens verzoeker vaststaat, is het feit dat hij op 2 mei 2012 werd opgemerkt op het trottoir in Antwerpen. Van de overige feiten, met name zijn dronkenschap en drugsgebruik, zijn geen ontegensprekelijke vaststellingen gedaan aangezien er geen alcoholtest of drugtest werd afgenomen, de verklaringen van de twee getuigen tegenstrijdig zijn en er geen bijkomende onderzoeksdaden, zoals door verzoeker gevraagd, werden gesteld. Wat betreft het ten laste gelegde misbruik van de mogelijkheid om zich ziek te melden zonder doktersattest, wijst verzoeker er op dat voor het nemen van een zogenaamde baaldag geen doktersattest is vereist en er nergens in het onderzoek is bewezen dat hij reeds vroeger baaldagen zou hebben

genomen. Verzoeker concludeert dat de tuchtoverheid onzorgvuldig is geweest bij de feitenvinding, dat niet alle ten laste gelegde feiten onomstotelijk vaststaan en dat aldus niet alle feiten zijn bewezen.

In de toelichtende memorie erkent verzoeker dat hij in staat is geweest om tijdens de procedure voor de Tuchtraad zijn versie van de feiten naar voor te brengen maar het staat volgens hem vast dat enkel rekening werd gehouden met de verklaringen die hij heeft afgelegd zonder de bijstand van een raadsman. Over de verklaring die verzoeker aflegde tijdens de behandeling van het dossier voor de Tuchtraad wordt enkel gesteld dat deze ongeloofwaardig zou zijn, terwijl de verklaringen die werden afgelegd zonder bijstand van een raadsman dan weer geloofwaardig zouden zijn. Het staat vast dat verzoeker medicatie nam en depressief was op het ogenblik van de feiten en op het ogenblik dat hij werd verhoord. Verzoeker herhaalt dat niet wordt bewezen dat hij alcohol of drugs tot zich heeft genomen en dat met zijn verklaringen geen rekening kan worden gehouden.

In de laatste memorie beperkt verzoeker zicht tot een summiere herhaling van zijn standpunt en de verwijzing naar “de inhoud van het tweede middel zoals weergegeven in het inleidend verzoekschrift en de navolgende memories, die hij bij deze bekrachtigt”.

Beoordeling

11. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van, in substantie, de volgende overwegingen.

Het standpunt van verzoeker kan niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing (en uit het gehele tuchtdossier) kan worden afgeleid dat aan verzoeker in essentie drie tuchtfeiten ten laste worden gelegd: op 2 mei 2012 in de namiddag werd verzoeker in staat van openbare dronkenschap aangetroffen; verzoeker gebruikte tussen 1 mei 2012 om 23u en 2 mei 2012 om 14u cocaïne, en

ook voordien gebruikte hij cocaïne en verzoeker diende op 2 mei 2012 volgens zijn dienstplanning te werken van 9u tot 21u, doch om 8 u ’s morgens belde hij vanuit een café om zijn dienst te verwittigen dat hij een baaldag nam. Op basis van de stukken van het administratief dossier kon de verwerende partij tot deze bevinding van de feiten komen. In een proces-verbaal van 2 mei 2012 wordt aangegeven dat verzoeker duidelijk in dronken toestand is. Op 4 mei 2012 wordt verzoeker verhoord en hij verklaart dat hij in de tijdspanne tussen 1 mei om 23 uur ’s avonds en 2 mei in de loop van de ochtend een paar lijntjes cocaïne heeft gesnoven. Hij verklaart ook dat er voordien bij hem thuis cocaïne aanwezig was. Op 9 augustus 2012 wordt verzoeker voorafgaandelijk gehoord in het raam van de tuchtprocedure. Uit verzoekers verklaring blijkt dat hij op 1 en 2 mei 2012 alcohol en cocaïne gebruikte. Gelet op het proces-verbaal en de verklaringen van verzoeker, waaruit duidelijk blijkt dat er op 1 en 2 mei sprake was van openbare dronkenschap en cocaïnegebruik, mag van de verwerende partij niet worden geëist dat zij verzoeker bijkomend nog eens aan een alcohol- en drugtest onderwerpt. Op 17 augustus 2012 maken de twee hoofdinspecteurs hun onderzoeksverslag op, en ook daarin wordt onder meer vermeld dat verzoeker op 1 en 2 mei 2012 dronken was en verdovende middelen tot zich had genomen. Diezelfde vaststelling wordt gedaan in het inleidend tuchtverslag dat op 9 oktober 2012 door de hoofdcommissaris van politie werd opgemaakt. Op 18 maart 2013 is de Tuchtraad, die ten volle mag oordelen over het bestaan van de tuchtfeiten, van oordeel dat de tuchtfeiten bewezen zijn en aan verzoeker kunnen worden toegerekend. In het licht van al deze verklaringen en documenten kon de verwerende partij redelijkerwijze van oordeel zijn dat de tuchtfeiten openbare dronkenschap en cocaïnegebruik bewezen zijn. Wat specifiek de tekortkoming i.v.m. de “baaldag” betreft kon de verwerende partij redelijkerwijze van oordeel zijn dat verzoeker misbruik maakte van deze mogelijkheid door kort voor de aanvang van zijn dienst, en onder invloed van drank en verdovende middelen, zijn dienst te verwittigen dat hij niet zou komen opdagen.

Verzoeker betoogt dat hij verklaringen aflegde zonder bijstand van een raadsman, en op basis van artikel 6, lid 1, c), van het EVRM zouden de

aldus afgelegde verklaringen als bewijs moeten worden uitgesloten. Verzoeker bedoelt wellicht artikel 6, lid 3, c) van het EVRM. Deze bepaling heeft betrekking op strafzaken, niet op tuchtzaken. Dat verzoeker in het raam van het tuchtonderzoek verklaringen aflegde zonder bijstand van een advocaat kan dan ook geen schending inhouden van artikel 6, lid 3, c) van het EVRM, en bijgevolg kan men ook niet zonder meer de conclusie trekken dat aan de verklaringen die verzoeker aflegde in het raam van het tuchtonderzoek elke bewijswaarde moet worden ontzegd.

Op 4 mei 2012 wordt ten laste van verzoeker een "Proces-verbaal van eerste verhoor" opgesteld omdat hij verdacht werd van het wederrechtelijk bezit van verdovende middelen. Uit het proces-verbaal blijkt dat aan verzoeker ter kennis werd gegeven dat hij het recht heeft om voor zijn eerste verhoor een vertrouwelijk overleg te hebben met een advocaat naar keuze. Er wordt hem ook ter kennis gebracht dat hij weloverwogen en schriftelijk afstand kan doen van dit recht, in een door hem gedateerd en ondertekend document. In het proces-verbaal leest men:

> "U heeft mij voorafgaand verschillende keren gemeld dat ik het recht heb op persoonlijk overleg met een raadsman. Tevens werd ik in het bezit gesteld van een schriftelijke verklaring met mijn rechten doch ik wens voorafgaand geen advocaat te raadplegen en heb hiertoe een apart voorzien document ondertekend dat gevoegd wordt aan het dossier."

In het verlengde van zijn verklaring dat hij geen vertrouwelijk overleg met een advocaat wenste tekende verzoeker op 4 mei 2012 een zogenaamde "afstandsverklaring", waarin hij vrijwillig en weloverwogen schriftelijk afstand doet van het recht om voor zijn eerste verhoor een vertrouwelijk overleg te hebben met een advocaat naar zijn keuze. Vermits verzoeker uitdrukkelijk en met kennis van zaken afstand deed van zijn recht om te worden bijgestaan door een advocaat kan thans niet meer ingeroepen worden dat de verklaringen van 4 mei 2012 geen enkele bewijswaarde zouden hebben. Verzoeker beweert dat hij medicatie nam (antidepressiva), doch het is niet

aangetoond dat hij daardoor in een toestand was die zijn “afstandverklaring” waardeloos maakt.

Volgens verzoeker dienden bijkomende onderzoeksdaden te worden verricht en dienden bijkomende getuigenverhoren plaats te vinden. Uit artikel 38*quinquies*, eerste lid, van de wet van 13 mei 1999 blijkt niet dat de verwerende partij verplicht zou zijn bijkomende getuigenverhoren te organiseren indien verzoeker daarom vraagt. Voorts blijkt uit geen enkele bepaling dat de verwerende partij tot bijkomende onderzoeksverrichtingen zou moeten overgaan om de enkele reden dat verzoeker dit vraagt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat het tweede middel ongegrond is.

12. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft verzoeker niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. In zijn laatste memorie beperkt hij zich immers tot een summiere herhaling van zijn standpunt en de verwijzing naar “de inhoud van het tweede middel zoals weergegeven in het inleidend verzoekschrift en de navolgende memories, die hij bij deze bekrachtigd”.

De Raad van State ziet derhalve geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het tweede middel ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

13. In het derde middel voert verzoeker een schending aan van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt dat de tuchtoverheid een zware tuchtsanctie oplegt ondanks het feit dat niet alle ten laste gelegde tuchtvergrijpen naar recht zijn bewezen. Volgens verzoeker heeft de

overheid het vertrouwencharter dat hij op 3 mei 2010 ondertekende enkel en alleen gebruikt in de huidige tuchtprocedure te zijnen laste zonder enig initiatief te hebben genomen teneinde hem op te volgen of te ondersteunen. De motivering dat verzoeker een recidivist is, is volgens hem niet correct en zeker niet in het licht van het stilzitten van de overheid zelf. Er wordt gemotiveerd dat de intrekking van zijn verklaringen geen waarde zou hebben, doch verzoeker stelt dat hij heeft aangegeven dat hij zich in een depressieve toestand bevond, antidepressiva diende te slikken en geen bijstand heeft genoten van een advocaat. Volgens verzoeker zijn die verklaringen wel degelijk nietig en kunnen ze niet dienen als bewijs.

In de toelichtende memorie herhaalt verzoeker het middel op samengevatte wijze. In de laatste memorie beperkt hij zich tot het verwijzen naar het middel zoals weergegeven in zijn procedurestukken.

Beoordeling

14. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker inderdaad recidiveerde op het vlak van alcoholgebruik en dat hij hiervoor zelfs tuchtstraffen kreeg opgelegd. Hoe het vertrouwencharter en de omstandigheid dat de verwerende partij zou zijn te kort geschoten op het vlak van de uitvoering van dat charter een afbreuk kan doen aan de naakte vaststelling dat verzoeker hervallen is wat betreft zijn drankgebruik, is niet duidelijk. In elk geval, op 3 mei 2010 werd een vertrouwencharter ondertekend door verzoeker en de korpschef. Daaruit blijkt dat het in de eerste plaats verzoeker is die een aantal engagementen op zich nam. Het is uiteraard in de eerste plaats aan verzoeker om zijn engagementen na te komen en ernaar te streven geen misbruik te maken van alcohol. De overheid kan dit moeilijk in zijn plaats doen. De overheid kan verzoeker enkel ruimte geven om dat te doen en hem hiertoe stimuleren (wat met het vertrouwencharter ook gebeurde), maar het is uiteraard enkel verzoeker zelf die zijn alcoholprobleem kan

oplossen. In welk opzicht de overheid hier te kort zou zijn geschoten is niet duidelijk. Overigens staat in het charter expliciet dat bij een incident, bijvoorbeeld “herval”, het charter nooit ter verdediging kan worden aangewend. Het argument dat verzoeker depressief was en antidepressiva nam toen hij bepaalde verklaringen aflegde, is reeds bij de bespreking van het tweede middel aan bod gekomen.

Het derde middel is niet gegrond.

15. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft verzoeker niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. In zijn laatste memorie beperkt hij zich immers tot een verwijzing “naar de inhoud van dit middel zoals weergegeven in het inleidend verzoekschrift en de navolgende memories”.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het derde middel ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf juli tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Geert Debersaques**